

Μαρία Αγγελίδου

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Εικονογράφηση Ίρις Σαμαρτζή

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μαρία Αγγελίδου

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Εικονογράφηση Ίρις Σαμαρτζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Θωμά, για σένα. Ξανά. μ.α.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Κείμενο: Μαρία Αγγελίδου
Εικονογράφηση: Ίρις Σαμαρτζή
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Τα κείμενα της Μαρίας Αγγελίδου έχουν ξανακυκλοφορήσει
στο παρελθόν στη σειρά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Μαρία Αγγελίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-547-7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ	
Της κυνηγού	9
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ	
Του γιατρού	17
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ	
Του κλέφτη	25
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΙΔΑΛΟΥ	
Του πολυμήχανου	37
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ	
Της όμορφης	45
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ	
Του ήρωα	55

Ο ΜΥΘΟΣ
ΤΗΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ
Της κυνηγού

ΟΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΤΑ ΖΩΑ ήτανε θεοί, οι κυνηγοί είχαν δύσκολη δουλειά: ήθελε μάτι κοφτερό, πόδια γρήγορα, μυαλό και καρδιά και γνώση. Στο κυνήγι δεν τα κατάφερνε ο καθένας – μόνο οι άντρες της Φυλής των Κυνηγών.

Οι άντρες αυτοί ήταν όλοι ήρωες που στα μικράτα τους είχαν μαθητέψει κοντά στους Κένταυρους και είχαν μάθει τα μυστικά του βουνού και του δάσους. Ήξεραν να παραμονεύουν δίχως να βγάζουν άχνα. Να τρέχουν χωρίς να πατούν στο χώμα. Να σημαδεύουν με κλειστά μάτια. Να πηδούν και να πιάνουν πουλιά πετούμενα.

Ο καθένας είχε την ιστορία του· όλο περιπέτειες, κινδύ-

vous, κατορθώματα. Μα απ' όλες τις ιστορίες των κυνηγών, η πιο θαυμαστή ήταν της Αταλάντης. Που ήταν κορίτσι. Το ένα και μοναδικό κορίτσι σ' αυτή τη φυλή των αντρών.

Η Αταλάντη ήταν μοναχοκόρη του βασιλιά Ίασου, που είχε λαχτάρα ν' αποκτήσει γιο για να πηγαίνουν μαζί στο κυνήγι. Όταν γεννήθηκε η κόρη του, ο Ίασος δεν είχε μάτια να τη δει: πήγε το μωρό και το παράτησε στο βουνό να το φάνε τ' αγρίμια, θυσία στη θεά του κυνηγιού, την Άρτεμη. Μα η θεά θύμωσε με τη σκληρή καρδιά του κι αποφάσισε να τον τιμωρήσει. Προστάτεψε το μωρό. Μια αρκούδα το μεγάλωσε μαζί με τα μικρά της. Κι η ίδια έμαθε στο κοριτσάκι την τέχνη της: να παραμονεύει χωρίς να βγάζει άχνα· να τρέχει χωρίς να πατάει στο χώμα· να σημαδεύει με κλειστά τα μάτια· να πηδάει στον αέρα και να πιάνει πουλιά πετούμενα. Έτσι έγινε η Αταλάντη κυνηγός.

Όλοι είχαν να το λένε πως ήταν καλή κι άξια συντρόφισσα, πως στην τρεχάλα δεν την έφτανε κανένας, πως είχε στην καρδιά της αγάπη και σεβασμό για τα αγρίμια και πως, δίχως λόγο, δεν πείραζε ούτε

σπουργίτι. Η φήμη της έφτασε στ' αυτιά του Ίασου, που άλλο παιδί δεν είχε αποκτήσει. Μα ντρεπότανε ο βασιλιάς να παραδεχτεί το λάθος του.

Σαν πάτησε η Αταλάντη τα δεκάξι, στην ηλικία που τ' άλλα κορίτσια παντρεύονται, έταξε την παρθενιά της στη θεά Άρτεμη. Κι αντί να παντρευτεί, έφυγε ταξίδι στη μακρινή Κολχίδα, μόνη Αργοναύτισσα αυτή ανάμεσα στους Αργοναύτες. Ταξίδεψε ως τη χώρα του ήλιου και πολέμησε για το Χρυσόμαλλο Δέρας. Πληγώθηκε στο αριστερό της μπράτσο. Αλλά η Άρτεμη την προστάτεψε και πάλι. Η πληγή της γιατρεύτηκε. Κι ο πατέρας της, που γερνούσε κι ήθελε διάδοχο για τον θρόνο του, της έστειλε μαντάτο να γυρίσει. Είχε αποφασίσει να τη δεχτεί κοντά του σαν γιο.

Γυρίζοντας στην Αρκαδία, η Αταλάντη πέρασε από την Καλυδωνία, όπου τον καιρό εκείνο είχαν μαζευτεί ξακουστοί κυνηγοί, γιατί ένας κάπρος φοβερός και τρομερός σκότωνε τα γελάδια, τσαλαπατούσε τα σπαρτά και σκότωνε τους δουλετάδες. Κι είχαν βαλθεί να τον σκοτώσουν. Η Αταλάντη δε δίστασε: βγήκε μαζί τους στο κυνήγι. Και σ'

ένα ρέμα όλο ιπιές και λυγαριές, είδε τον κάπρο, τον σαϊ-
τεψε και τον πέτυχε στ' αυτί του από πίσω. Το κατόρθωμά
της αυτό μαθεύτηκε στην Ελλάδα όλη. Κι ο πατέρας της την
περίμενε πια μ' ανοιχτές αγκάλες.

«Θυγατέρα» είπε μόλις την είδε. «Βάζεις κάτω τους
γιους που δεν απόχτησα. Θα πάρεις τον θρόνο μου. Ετοι-
μάσου, λοιπόν, να παντρευτείς!»

Τον άκουσε η Αταλάντη και βούλιαξε η καρδιά της. Γιατί
το 'χε τάξει στην Άρτεμη να μην παντρευτεί. Και σκαρφίστη-
κε μια πονηριά για ν' αποφύγει τον γάμο.

«Θα παντρευτώ, πατέρα» υποσχέθηκε. «Αλλά όποιος με
θέλει πρέπει να παραβγεί μαζί μου στο τρέξιμο. Ο νικη-
τής θα με πάρει γυναίκα. Ο νικημένος, όμως, χάνει τη ζωή
του!» Αυτά είπε, σίγουρη πως κανείς δε θα τολμούσε να
παίξει το κεφάλι του.

Γελάστηκε. Τα παλικάρια έρχονταν το ένα μετά το άλλο
και ζητούσαν την αγάπη της. Αλλά κανένας δεν κατάφερε
να την περάσει στο τρέξιμο.

Όταν οι θεοί κι οι άνθρωποι
ξεκίνησαν να δουλεύουν, οι περισσότεροι
έγιναν Κυνηγοί, κάποιοι λίγοι Γιατροί,
μερικοί Κλέφτες, δυο τρεις Πολυμήχανοι,
πέντε έξι Όμορφοι. Και όλοι Ήρωες.

Οι μύθοι ιστορούνε το Άγνωστο, ξέρουν αυτό που ποτέ δε θα
μάθουμε, έχουν λόγια και πρόσωπα για τους θεούς και τους ήρωες
που έχουμε μέσα μας. Οι μύθοι είναι ποτάμια αιώνια κι οι ιστορίες
τους κυλάνε μέσα από τα τοπία του Χρόνου. Κατηφορίζουν
πλαγιές, σκάβουν βουνά, γκρεμίζονται από ψηλά τις νύχτες και
σκαρφαλώνουν τις μέρες, διασχίζουν κάμπους απέραντους.
Διασχίζουν εποχές, Διασχίζουν ζωές.

ISBN 978-960-569-547-7

9 789605 695477

Κωδ. μηχ/σης 12.482

www.epbooks.gr